

**אחד בצר - מרדף המערה (68)**

העמותה להנחלת מורשת הצנחנים

מאי 2003

בשביבות 7 היה סיור איפה שהיומ מושב פצאל, גילת את העקבות של שמונה אנשים חצו בלילה. ולפי התרגולת מגיעה לשם, אני המ"פ (גדוד 202) ומחלקה שחופשיה, שתי מחלקות שלי עדיין עוסקות בסירותים, מצטרפות בסביבות שמונה, משך השעתיים הקרובות הם מצטרפים לאט לאט, וחוץ מזה מגיע למקומות הפלוגה או החילילים של גדור 28 שקצתו הוא הסמג"ד שלהם. אחד המ"פים הוא נחמן ישראלי. ואז התחילו לעשות את הסריקות, גששים.

ראו ששמונה עקבות ברורים הולכים בדרך עפר עתיקה שעולה למעלה, ואחרי שגילו את זה את הכוון, אז אמר לי המח"ט, קח את המסתוק, קח גש, וצין לי. על גבעה שעל יד הרכס העליוון. והם המשיכו לסרוק, לכתachi העקבות, זה מה שנקרה לעשות חיתוך, אם זיהתה את הכוון של העקבות, אז שלחת כח קדימה הלאה. וכך חסכת הרבה זמן.

הרעין היה להגיע אליהם מהחשכה, כי אם לא הגיעו אליהם בחשכה, אז הם יכולים בלילה הבא להגיע לשכם, ואז אי אפשר למצוא אותם. בדרך כלל ביום הראשון הם מגיעים לאזור רוחק מהיעד שלהם, מסתתרים, ובלילה הבא הולכים. תמיד המטרה הייתה להגיע אליהם עד שעות אחר הצהרים המוקדמות שייהי עוד אור.

אני חשב שהזה היה ממשו כמו שעה וחצי אחרי 30:8-9 כזה, אחרי שהייתה ברור הכוון והעקבות ברורים, קופצתי מההלייקופטר עם הרס"פ של שлом אלבו וגש. ונחתי על גבעה, קרובה מאוד לדרך, הhilיקופטר חזר חזרה, אני עשית סריקה - ירדתי לדרך, ראיתי מיד את העקבות שלהם.

אנחנו נתנו עם היליקופטר על הגבעה והם היו כמה עשרות מטרים מאיינו מוסתרים בתוך מערה. לא ידענו.

וזה הודיעתי למ"ט יהודה רשות, וברור שאחרי שאתה מזהה עקבות הלאה קדימה, זה העקבות של שמונה (אין פיצול), אז זה בסדר.

העלו את כל הכוחות על קומנדרים, ולאט לאט עלו עם הדרך עד הגבעה שעלייה היתי, אז אני עד שהם הגיעו לך די הרבה זמן.

עד שהם באו עשית חיטוכים סביב הגבעה, ובדקתי וראיתי שהמחבלים לא יצא מהגבעה. אומנם היתי לבד עם גש ורס"פ אבל ראיתי שהם לא חזרו לדרך, ולא

עזבו את הגבעה לפי הערכתי. הגיעו כוחות בסביבות 10 - 30:10, הגיע סאלח מפקד הרגשים, הרבה גששים כבר הגיעו, בنتים גם כל הכוחות של הפלוגה שלי הגיעו - כל החיילים וכל הקצינים. גם קציני מילואים. בKİזור כל הכוחות שדריכים להיות במרדף, ינסם הליקופטרים, מרגמות, אפשר להביא את כל הכוחות של צה"ל אם צריך. הכל עומד לרשותך.

ఈ הכוחות ירדו מהרכבים לרגליות הגבעה ממש, מתחתיינו, עמדתי עם המח"ט איפה העקבות, ולקח את סאלח מפקד הרגשים, והתארגנו כל הרגשים, כוחות קטנים, ועשׂו סריקות סביב הגבעה, זה לוקח די הרבה זמן, אני מעריך קרוב לשעה, ממש סר��ו את כל הגבעה מסביב, זו גבעה די גדולה, ולא מצאו אף עקבה שעוזבת את הגבעה, זאת אומרת החוליה בבטחון מלא נמצאת בגבעה הזו. גם אני בדקתי, לפני שהם באו, והם בדקו.

ועכשיו הכוחות שלנו - מי שעסוק בסריקות - בסריקות, יותר הכוחות נמצאים באזורי הרכבים על הדרכן שנמצאת מתחת לLEVEL 1500-200 מטרים מראש הגבעה, מאזור המעלות, אז ברור שם הם על הגבעה אז יש לנו מרדף פשוט וידוע. וקרוב של המרדף זו צורת הקרב הכי פשוטה בעולם, בניגוד ל"קשושים" על סיפורי הגבורה במרדפים. מרדף זו הצורת קרב הכי פשוטה בעולם.

מ-1969 עד ספטמבר 1970 היו הרבה מרדפים, כמעט כל המחלבים נתפסו או נהרגו, לא היה נפגע אחד לחיליל צה"ל, חוץ מקרה אחד במאי, באמת חזר מזל, המח"ט משה וחצי נפגע ברגל ועוד שניים נפצעו. זה היה חזר מזל.

זאת אומרת שכשניהםו את המרדפים כמו שצריך - לא היה פצוע אחד. ביום שהחליטו לעשות את המרדפים מקטועית, נתנו את זה למפקד חרוב, קולר. כל מרדף היה מקטוע ולא היה אף פצוע. חוץ מקרה אחד שהמח"ט ו עוד שלושה חיילים נפכו מצורר שנורה מ-200 מטר. זה היה חזר מזל.

צורת הקרב של המרדף היא הצורת קרב הכי פשוטה, כי אתה צריך סה"כ למצוא את המחלבים, אז יש לך זמן להביא את כל הצבא.... יכולת להביא מה שאתה רוצה, טנקים... הליקופטרים... מרגמות... תותחים... כלבים.

אין שום בעיה. עד 12 כשהיה המגע, מ-7, יש לך 5 שעות להביא לאזור. כל הצבא עומד לרשותך. זו לא בעיה, יש שמונה מחלבים ערבים מסכנים - מוקפים. לא הייתה שום בעיה, היו צריכים להקיף אותם ולגרום להם להכנס או להחרג. זה היה "ברוך".

כל מה שכתוב בסיכון זה לאאמת, זה חיפוי על מחדלים נוראים בעיקר של המח"ט יהודה רשות. בסיכון המבצע הוא יהודה "טעיתי", אבל לא כתבו את זה אלא כתבו את מה שרצו לכתב. רצוי להקטין את הפסлот.

בשלב הזה אנחנו יודעים שיש שמונה מוחבלים פה על הגבעה, המה"ט על הגבעה, אני על הגבעה, סאלח על הגבעה.

יהי ידוע בברור שלפי העקבות המוחבלים נמצאים על הגבעה ולא עזבו אותה. לגששים לא היה ספק.

כל הכוחות היו על הגבעה, גם המה"ט ואני.

והיה בריך, בזמן שהם הקיפו, בשעה הנתונה הזאת. לא ארגנו את הכוחות לקרב, לא יודע למה. לא עשו כלום.

יוסי קפלן היה קטן אג"ט וזה היה מרדף ראשון שלו, אז משה וחצי הסמ"ט עוז לו. אני אקצר.

מה שקרה בשלב הזה שהיה ברור שהמוחבלים על הגבעה, אז היה שם ארבע חמש מעורות.

היה צריך להגיד OK הם פה, אז המה"ט שהוא מנהל את המרדף. יש כל מיני נוהלים, לקרוא ברמקול, לירוט עליהם עם נשק עם מרגמות. ועוד.. ואז במקום לעשות את הנהלה, הייתה טעות.

הם כל הזמן ידעו שהמוחבלים שם?

מהרגע שאני נתתי ב 00:09, מיד אחרי 5 דקotas, ראייתי את העקבות על הזרק, וראיתי בודאות שה עקבות מובילים לראש הגבעה.

זה לא נכון שהכוחות הופטו? שהבדואים היו תמים ובילבלו אותם? הכל שקר. כל מה כתוב פה בסיכום - אין מילה אחתאמת.

עכשו. פה הטרגדיה. שחורה ותחרור.

היה מספיק כוחות כדי לסגור את העסק הזה בלי שום בעיה, עכשו המוחבלים שמונה, ראו אותם עומדים 150 מטר מתחתיהם עם רכבים והקל. היה להם ברור שאין להם... היה צריך לעשות משהו בכך שהם יכנעו, לצחוק להם או לא חשוב...

כששאלת מפקד הגששים בא ואמר שאחורי בדיקה של הגששים, בטוח 100% שהמוחבלים פה על הגבעה, בסביבות 45:11. המה"ט עומד על ראש הגבעה, אני לידו, סאלח בא, וヨשי קפלן קטן אג"ט לא היה לידו.

וזה יהודה רשות המה"ט אומר: "הם לא פה, - הם בגבעה הצפונית, זהה 500 מטר הלאה. תארגנו את כל הכוחות ונעבור לשט".

אני אומר לו "פה! הנה הכל פה".

הוא מתחילה לצחוק עלי: "אל תפְּרִיעַ לִי, הם לא פה, תארגנו את הכוחות את הפלוגה שלך ועובדים לגבעה השנייה".

אני קורא לسؤال, סאלח - בוא שכנע אותו...

סאלח: "המח"ט, הם פה ! יהודה... הם פה. הلقנו מסביב וראינו - הם פה."

המח"ט: "לא, הם לא פה."

היהודי המכ"ט צעק, הוא היה היסטורי, הוא איש נזהר אבל בלחץ הוא היסטורי זהה היה ידוע. הוא התחיל לצרות, ממש צרכות - אני יודע ואל תבלבלו לי את המוחות. אני אומר לו שם פה, וسؤال מפקד הגששים שהוא איש המקטוע אומר שם פה, בשביל זה הוא מקבל משכורת. יש לו 30 גששים, ואי אפשר לפפסס כי זה היה עשב בגובה 30 ס"מ.

ואז היו שם עוד כל מיני קצינים, והיה שם אי סדר, אף אחד לא שלט בזו באותו זמן, חיכו עד שהגששים יגמרו את הסריקות וכו...

ואז כשהוא התחיל לצעוק, זה היה מאוד לא נעים לשמעו מפקד במצב כזה, מפקד במצב כזה אמרו להיות רגוע ולהתארגן. אנשים ברחו, ראו צעקות אז ברחו.

באותו זמן, כמה שאני זכר, אפילו לפני פנויין, היו 4-5 מערות בשוליות המזרחיים, הייתה מערה אחת גדולה פתוחה, ובמערה ישבה אישה פאלאית מגדיאל בני פדי'ן, לא בדוית ולא סיורים, והחזקה בזרועותיה תינוק בן שנה וחצי או שנתיים. מהריגע שאני באתי כבר היא הייתה שם.

המערות האלה הן מערות מגוריים, גם גרים שם אנשים בעונת הקציר. וגם הצאן. מערות מגוריים.

ואז ראיתי, אני זכר את משה וחזי עם עוד קצינים. לא זכר מי היו. אני חשב שחנן סמסון היה.

ואני זכר את משה עומד עם מאיר רנור, זה היה במרחק של 100 מ' ממני, והוא ניגש למערה של האשה שהיא הכי רחוכה ותחרוננה, אולי הוא דיבר אליה אולי לא, ראיתי שהוא האיר ככה לתוך המערה. הוא לא ראה שום דבר ועזב את המערה והמשיך ללכת. הם לא נכנסו אפילו למערה, האיר עם הפנס, וזו מערה עם פתח ענקית, מערה ענקית. אם היא ידעה שיש מחלבים או לא - אני לא יודע, אני לא זכר שימושו מהשב"כ בא ואמר שחקרו אותה. אף אחד לא דיבר על זה.

אני, מבחינתי, היה לא ידעת.

בשלב הזה היה צרייך להתחיל לארגן את הכוחות, והוא צעק לעזוב את הגבעה וללכט לגבעה השניה. וזה אני אומר לסתalach, בוא נלך מהר נחפש אותן על הגבעה עצמה, יש שם שעב זו לא בעיה, בוא נחפש מהר לפני שהיא ברזק, לפני שהם ירגו. ידענו שבഗע שנמצא את העקבות שלהם, נמצא את המחלבים על הגבעה, וזה נגיד ליהודה המכ"ט.. תשמע יהודה המכ"ט... לאן אתה הולך ? הנה הם.

ואז רצנו מהר, ובגל שראינו את משה שהם سورקים מצד המזרחי של הגבעה, אז רצנו מערבה איזה 80-100 מ', הילכנו מהר מצד בצד שאולי נמצא אותם, ואז שראינו איזה עשב דורך, אמרנו שאולי זה זה, או שאולי זה בעלי חיים. התוכחנו.

וזה היה 12 בצהרים...

היה ירי חזק מאוד של קלאצ'ניקובים, עפו בתוך דקה 20-30 רימונים שחורים לאויר. לכל הצדדים.

החוליה של המחלבים נלחמה יוצאת מהכל.

זה היה כבר שכוחותינו החלו לזווז כלפי הגבעה השנייה?

לא, זה היה בזמן הצעקות, 5 דקות אחרי שהייתה חוויה עם המח"ט. רצנו מהר אני וסאלח, אולי נמצא איפה החוליה ונעצור את ה"ברוח", כי ידענו שהולך להיות כאן ברוח, טעות נוראה. וזה קרה.

כשה קרה אני הי廷ி מצד המערבי של הגבעה, מטה מטר מאזור ההתקלות מאזור ההתקלות. יהודה רשות המח"ט התקדם צפונה קצת, אז הוא היה בערך 50 מטר מאזור ההתקלות, מהמערות. זו גבעה מאוד מסולעת, מאחורי סלע, אחורי סלע, אחורי איזה עשרה מטר אלף הפיקוד גנדי גם עומד מאחורי סלע.

חלק גזול מהכוחות היו עדין באזור הרכבים בשלבי התארגנות, יוסי קפלן הוא קצין אג"ם והוא עצמו מנהל את העסק - לא היה ליד המח"ט, המח"ט עמד לבד, יוסי נראה עוד היה באזור הרכבים רחוק, ולא היה ברור איפה הוא.

קצין האג"ם הוא "לב" החטיבה, הוא מנהל את המרדף, המח"ט אומר לו מה לעשות והוא מבצע. הוא שולט בכל הכוחות. זה היה מרדף ראשון שלו, הוא לא כ"כ היה בקיा ומושה הסמך"ט עזר לו. הוא היה קצין מעולה. מרדף ראשון.

אין קשר לזה שהוא פעם ראשונה, היה מצב של התארגנות, לא היה אף אחד שפיקד באותו זמן, לא היה פיקוד מרכזי על הכוחות. אני הייתי בלבד עם סאלח מנוטק מהכוחות שלי, הктивות שלי מעורבות עם הכתות של המילואים.

זה מה שהיה.

אני יכול לספר לך ממה שאיתני ראייתי וגם ממה שאחורי זה שיחזרתי.

אני אספר קודם כל מה שאיתני ראייתי.

התחלתי לחתוך לכיוון... אמרתי לך לבדוק הראשונה עפו איזה 20-30 רימונים לאויר, הייתה אש מדהימה, לכל הכוונים הם זרקו וירו, ולא שמעתי אש של רבים לנו, אלא רק אש של קלאצ'ניקובים של המחלבים.

איזה רבים היו לכם?

F.N.

היו לנו אפאג'יט וועזים.

אני התרחמתי להתקדם לכיוון היריות, צריך להגיע לאזור הקרב, מצאתי שם כתה שלוי, כתה שהייתה שם. לקחתו אותה אתי, התחלנו להתקדם, לאט לאט בין הסלעים, ואז הינו עברך מארה מטר מהאזור של הקרב, לא ידעתי מה קורה, ראיתי אש. הבנתי שיש שם קרב קשה.

ואז ראתי פתאום, שפוגעים לידיו צדורים, אני מסתכל ולא מבין מאיפה זה, אני קם עוד פעם ושוב צדורים לידיו, אני מסתכל ולא יודע מאיפה זה. מסתבר שהוא שמו שmono מחבלים, ואחד מהם כמה דקות אחרי זהה התחיל, היה לו חם אמץ מאוד, הוא עשה תרגולת יפיפה. הוא עלה מעל המזוק שם ישבו בו, הרים את הקלאצ'ינקוב מעל הראש ככה... הורד את הראש, והקלאצ'ינקוב מעל הסלע.

יראה לכיוון שלנו איזה חצי מחסנית, ואז אני והחילילים מוריד את הראש כי פוגעים לידנו. שאנחנו מורידים את הראש, הוא מתרומם ורץ חמשה מטר, בכמה שניות שאנחנו מורידים את הראש, הוא מתרומם ורץ חמשה מטר, ובכמה שאנחנו מורידים את הראש הוא מתתקדם ועוד פעם מסתתר. אני מוריד את הראש וכבר לא רואה אותו כי הוא כבר מסתתר. וכל שוב ושוב... מדהים.

באיזה שהוא שלב הוא הגיע קרוב אלינו, ואז פתאום ראתי את מה שהוא עשה, הבנתי את השיטה היפה מאוד, לוחמת פרט יוצאת מהכל היתה לו. ואז כשהוא הגיע לנו, ירו עליו כמה יריות והוא נהרג.

אחריו זה המשכתי לכיוון האזור, אני רואה את המח"ט היהודי, צועק לייסי... יוסי יוסי... הוא מחשש את הקצין אג"ם יוסי קפלן, מה"ט לא יכול לנחל כלום אם אין לידי קצין אג"ם, קצין אג"ם הוא הלב יש לו מכשורי קשר והוא יודע איפה הכוחות... והוא צועק לו וצועק לו, והוא איןנו.

התקרבתי אליו, ראתי את גנדי לידיו, יושב מאחורי סלע בשקט. יהודיה שואל אותי אם ראתי את יוסי. אמרתי לו שלא, ראתי את יוסי בהתחלה לפני שהתחלנו ליד הרכבים.

از הוא אומר לי נראה שיוסי נפגע... יוסי נהרג... יוסי נפגע.. משחו כזה. ראתי שלא היה שום פיקוד על העסק הזה, החלטתי ללכת לכיוון היריות. יהודיה עצר אותי.. אל תלך.. תחרג... חכת שיוסי... זה... הוא לא רצה שאני אלך. הוא צעק עלי אני עצור. אבל לא הייתה ברה כי לא היה אף אחד שמנהל את העסק. התקדמתי לבד, השarterי את הכתה כי פחדתי שהם יפגעו, אני התקדמתי בין הסלעים, ואז הגיעתי קרוב למצוק איפה שהמערות מתחתינו, ואז ראתי הרבה חיילים וקצינים וסמלים בלבד מארגוני. אף אחד לא פיקד עליהם. הם איתרו איפה היריות. וסגורו לאט לאט, עברו דקות ארוכות אחרי תחילת הקרב, והם איתרו אותם ונשכבו כמה עשרות מטרים סביבה המערות והחלו לירות בהם. כוחות

מעורבים של המילואמנים והחילילים שלי. ואז כשהגעתי מעל למצוק, איזה שלושה/ארבעה מטר משפט המצוק. הם ראו אותי, וכיוון אוטי איפה הם נמצאים. התחלתי להתקrb והחלטתי לזרוק רימוניים, הם יורים מלמטה - אני אזרוק רימוניים מלמעלה.

ואז כשאני מתקרב בלבד, אני רואה שלושה חיילים שלנו שכובים אחד ליד השני, איזה עשרים מטר משמאלי. תוך כדי הקרב לא כ"כ הבנתי מה הם עושים שם. ראיתייהם שהם שכובים עם ראש על הרצפה. אלו היו יוסי קפלן, שכב במרכז - היה ידיד טוב שלי, חנן סמסון משמאלו שלא הכרתי, ובווע שwon שהיה הקשר של יוסי מימיינו. הבנתי שהם נפכו וכשרציתי באופן טבעי להתקrb אליהם, משה עצר אותי ככה בראש, ובאמת עצרתי לשנייה, ואז מישחו מהמחבלים יירה צרור לכיוں שלי ופגע בסלע שלי, וכשהתמכופתוי גם זרך עלי רימון ופגע איזה מטר...

בקיצור זה נגמר, אני עצרתי - משה עצר אותי למזלי.

השלכתה רימוניים למיטה, זה. כמה רימוניים ואז משה וחצי הגיע פתאום מאיזה שהוא מקום. בא מאחוריו, הוא הבין שם יש בעיה, הוא בא מכיוון יהודה רשות המחבר ונדגי. מכיוון מערב.

צעקתי לו לעזרה, היה איזה 20 מטר ממני, אל התקrb אמרתי לו, היה מסוכן שם עוד היו רימוניים וירו ממש קרובה...

היה נראה איזה מחבל או שניהם שזיהו אותו, לא פחדו, הם היו חולית לחמים טובה מאוד. הם ירו לכיוון שלי.

ואני את שני הרימוניים שלי זרקתי כבר, וביקשתי שישלח לי רימוניים, אז הוא זרך לי רימוניים ואני זרקתי אותם.

כמה דקות לא הרבה זמן, כל הקרב היהחצי שעה. זהה יחסית הרבה, חצי שעה שהם החזיקו אותנו בעצם.

אחד נהרג ע"י הכתה שלי, עוד ששה נהרגו תוך כדי. ואז פתאום מתחתתי, מאיפה שזרקתי את הרימוניים, יצא מחבל ומרים את הידיים. שלושה/ארבעה מטר ממני. הולך לכיוון החילילים, מרים ידיים ונכנס. לקחו אותו. וזה. בזה נגמר הספר.

אני אומר לך ואני מקליט, מיד אחרי הקרב, ככל הנראה עצובים מאוד, כי היה ברור שם קרה דבר שאסור שיקרה, הטיסי הליקופטר יש להם פקודה שאסור להם לחתת הרוגים אלא רק פצועים. לא לוחחים הרוגים, בהרוגים אין מה למהר. יש משאיות וכו' ..

אבל היה כ"כ עוגם ועצבם שם, אז הם אמרו תכניותו את ההרוגים אלינו למסוק. ואפילו המסוק כשהמריא מה זה בשקט. המסוק היה עצוב...

היותה שם עגומותות. היה ברור שם היה "ברוח" נוראי. היה עצוב מאד. בשלב זהה של ההתארגנות היה שקט, לא דיברו הרבה, כי היה ברור שאין מה לדבר. ואז רأיתי את קציה בסוף ואמר לי, שמע, לא ידענו איך חן הגיע לשם, איך הגיעו שלושת הגיעו למעלה אחד ליד השני.

קציה אמר לי תשמע, חן היה איתנו, סרקנו את המערות האלו איפה שהאהה, הוא היה אتنנו - אני ומשה וחצי ועוד אנשים שאני לא מכיר מהgcdוד שלו. ארבעה/חמשה קצינים. והוא אמר שאסור שתלך חוליה לקרב למורכבות מקצינים. תמיד צריך שיחיה מפקד וחילימט. למה? מה קרה ?  
שהיו היריות והפייצצים, זה היה ממש קרוב אליהם, עשרים מטר מהם, ואת הרימונים הם העיפו רחוק לכל הצדדים. - אז כל מפקדלקח את עצמו והסתלק, כל אחד הסתדר לכיוון אחר. וחן נפצעם. והם לא רואו. וחן היה נראה היה אחד מהאנשים האלה שלא צועק תעוזו לי. והוא הלך, והוא היה פצוע בבטן. את זה קציה אמר לי.

מןנו ידעתו שהוא היה אותם, ובגלל שככל אחד היה מפקד בכיר, אז כל אחד סמך על השני. אף אחד לאלקח אחריות על האחרים. אם יש מפקד אז יש נהלים, יש התקלות, שוכבים, עושים את העבודה.  
זו המסקנה שהוא אמר לי. אסור ללבת ככה יחד.

בשחזור זה היה כך -  
חן נפצע למיטה, מתחת למצוק, כמה עשרות מטרים מהמערה שהמחבלים היו.  
הוא הלך או זחל, באיזה דרך הגיע, רأיתי שביל דם עולה איזה שלושים מטר דרך המצוק והוא מעל למצוק.  
הוא עולה למצוק אחרי שהקרב התחיל, והמח"ט יהודה צועק לヨיסי שיבוא, יויסי נמצא ברכבים 150-200 מטר ממנו. מארגן את הכוחות. כי הוא אמר לו לארכן כוחות. ואז יש קרב, אז קצין האג"ם צריך להיות ליד המח"ט.  
המסקנה שלי הייתה, בגלל שהם שכבו יחד, וד"א מה שכתב בסיכום זו המסקנה שלי, שהוא הלך לחבוש אותו. יויסי קפלן הלך לכיוון המח"ט, ואז נראה הוא ראה את חן פצוע, או שהוא קרא לו או שלא, והוא ניגש אליו, וכשהוא ניגש אליו עם האלחוטן מועז. הם לא שמו לב, ושלושה/ארבעה מטר מהם היו המחבלים מתחת למצוק בתוך המערות. ואו המחבר הזה שרצ אלינו, זה בבדיקה המסלול שהוא קפץ למעלה, יכול להיות שהוא ראה אותם והם לא רואו אותו, הוא הרג אותם והמשיך.

הם נהרגו, לא שמו לב, יוסי הלק לחנן הפצוע לטפל בו ובוועז הקשר אותו. והם נהרגו, שלושתם היה להם צורך באותו מקום.. פה (!)..... הראש של שלושתם היה מותה שמאללה. לייסי ולבועז היה פגיעה רק בראש, ולחנן היה גם בראש וגם בבטן.

זו הייתה המסקנה שלי, שהוא נראה ראה אותו והלק לעזר לו... זה מה שקרה גם לי כישראלית אותם, דבר ראשון אתה רצ. ואז פתאום עבר לי בראש מה שעבר לי, שם הם נפלו או יש שם מישחו, אז תעצור שנייה, כי גם אתה תחתוף. עצרתי. ובאמת תוך שניות חטמתי גם כן רימון וצורה. ואז חישלנו את המחלבים שהיו שם. זו המסקנה. זה נראה הסיפור.

איך התחיל כל הקרב?

כשאני וסאלח הילכנו לנסתות למצוא מחלבים כדי להוכיח ליהודה שהוא טועה. הלק סמל שלי, שמואל ריינזברג שמו, עם כתה, באוזר המערות, בכלל מצד הנמוך איפה שהמערות. ואז הוא הולך שם, לא יודע למה הוא היה שם, התארגנו שם מוחות לא בכוונה מסודרת. ואז קציה אומר לו, ריינזברג, והוא לא מכיר אותו (קציה מלואימניק וריינזברג חיל סידר שלו), תשמע אתה רואה את המערה פה - נכנס ותשורך אותה. אז ריינזברג אומר לו בסדר. קציה היה רב-סרן עם אדרת פנים, אדם מכובד ידוע. אומר לו בסדר ...

לוקח את החיללים נוטן להם נזריך קצר ופקודות, שם רתק, רתק שיחפה עליהם, سورקים מערה - יש לנו קרב מסודר ומקצועני. הוא היה שנティים בצבא, הוא יודע את העבודה הוא סמל טוב. חיללים טובים.

קציה אומר לו - עוזוב... חבל על הזמן, לא צריך את הרתק, אני כבר בדקתי את המערה, אין שם כלום, אני כבר בדקתי את המערה, אבל ליתר ביטחון תבדוק. והלק ...

עשיו ריינזברג הסמל נכנס לחץ, הוא אמר ככה אמר ככה... בכל מקרה הוא שם את אמר אידרייך חיל כמקלעון מעלה הפתחה של המערה למעלה עם עוד חיל. הוא לא שם אותו איפה שהוא רצה, לעשות רתק מסודר רחוק יותר, הוא לחץ אותו קציה.. אין שם כלום.. הכל בסדר..

והוא הלק בראש החיללים, הסמל הלק ראשון בתוך המערה, מערה יפה, عمוקה בפנים.

בתוך המערה היה סלע ענק, והיה רווח בין הסלע לבין תקרת המערה, הוא נכנס ראשון עם העוזי, אחריו וויסיגל - חיל מנהריה, ועוד כתה ורתק. והוא סיפר לי את זה.

ריינזברג נכנס ראשון למערה, והוא רואה חושך, ואז מצוית עיניו הוא רואה ברוחות בין הסלע לתקרה - ארבעה מחלבים מכונים עליו קלאנצייניקובים.

הוא ראה אותם בזווית עינו, הרבייך קפיצה אחרת, יורה תוך כדי צריך לתוך המערה, סתם לתוך המערה. הפיל את וויסגילד שהיה אחוריו, הרובה של וויסגילד נשמט ונשאר בתוך המערה. וויסגילד נפל על הבטן, חטף בברך מכח נוראה. ואז וויסגילד החיל מס'.

אני שוכב על הבטן בניקיק הזה שם, קשה לעبور, הוא היה אדיש כזה החיל הזה, אני רואה מחלבל מכון אליו קלאנצינקוב לבג. ולא יורה...  
אני שומע יורה. ואני לא מבין מה קרה. ואז הוא מס'.

איבניצ' הרתק הזה, הוא חיל צער, תשעה חודשים בצבא. איבניצ' הבין מה קרה, ראה את המחלבל קופץ החוצה ורוצח להרוג את וויסגילד. תקע בו כדור בגב והרג את המחלבל.

זהו. כמה התחילת הקרבות.

משם התחילת הקרבות, כשהקצ'יה אמר להם תסרווקו את המערה, אז הוא רצה לסרוק כמו שצריך, בסוף זה יצא בסזר במל בഗל הרתק. אם לא היה את הרתק זה היה נגמר אחרת. אני לא יודעת כמה היו נהרגים שם.  
זהו זה הסיפור.

ואז התפתח כל הקרבות, אף אחד לא ניהל את הקרבות, פה מ"כ, סמל, או מ"מ, אני קצת.

בקיצור 30 דקות נגמר הסיפור, זה הסיפור.  
טעות נוראה של המ"ט וטעות נוראה של קצ'יה.  
יהיה סיוכום לקרב בערב. בחטיבה. המ"ט קציני מטה וכל הקצינים שהיו במרדף.  
והם התחללו בספר עשינו כך ועשינו כך.

ואז נחשון ישראלי המ"פ, מלח"ט מילואים בעתיד, גור בירושלים היום.  
הוא צועק, רגע רגע, באננו לשמעו מה קרה, אני רוצה לדעת למה זה קרה, למה יוסי חנן ובווע נחרגו.

המלח"ט יהודה רשב התעכban, זהה לא חוכמה לבוא, לשבת בזגניה, לבוא למילואים ולהעביר ביקורת. משחו כזה.

ואז אומר יהודה ששתי מסקנות הוא הסיק מהמרדף, זה לזכותו הוא היה כנה:  
הוא אמר שצורך לקבל את הדעה המיקצועית של אנשי המקצוע. יש גששים ומ"פ  
שהיו בשטח, ואומרים לך את העובדות אז צריך להתיחס אליהם.

מסקנה שנייה, מסתבר שהם יודע שמחבלים מסתתרים גם במקום שיש  
אזורחים. הוא העיריך שאם יש בגבעה אשה, ומערת מגורים, אז המחלבים לא  
יסתתרו במקום כי הם יפחדו שלישינו עליהם. היו מלא משתפי פעולה איתנו שהיה

מסగיריים אותם. אז לא הגיוני שם יהיו במקומות שם יש אזרחים. זה מה שהוא הסביר בסוף.

זה הגיוני?

זה הגיוני כן, אבל כשאומרים שהעקבות הן פה, אז מה זה משנה. המרדף בנוי על דבר אחד - עקבות. אם אין עקבות אז אין כלום.

השיקול הזה היה טיפשי, לא לעניין.

זהו זה הכל הסיפור.

כל הסיפור הזה על האשה שבלבלה אותם זה סיפור מעשיות. הטעות הייתה של המכית', שהוא החליט משום מה שהמחבלים לא שם - למרות שאמרו לו הגששים בודאות שהמחבלים לא עזבו את הגבעה.